

පස් හා ජලය රැකුමයි කෘෂිකර්මයයි

පරිසරයේ ස්වභාවික ව පිහිටි වනාන්තර හා තෘණ භූමි ආදී ස්වාභාවික පරිසර පද්ධති මිනිසා විසින් වෙනස් කොට තමන්ට අවශ්‍ය ආහාර හා අමුද්‍රව්‍ය වශා කරනු වස්, එනම් කෘෂිකර්මය සඳහා යොදා ගනී. මිනිසා විසින් කරන මෙබඳු වෙනස් කිරීම් බොහෝ කොට ස්වාභාවික පරිසර පද්ධති වල පැවැත්මට පටහැනිය. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් නිතරම පාහේ ඇති වන්නේ විනාශකාරී පාංශු හා පල බාදන ක්‍රියා දමයක ආරම්භයයි. මේ නිසාය, ස්වාභාවික පරිසර පද්ධති කෘෂිකර්මික භාවිතයට, නැඹුරු කර ගැනීම පාංශු හා ජල සංරක්ෂණ ක්‍රියාවලියක් ද ආරම්භ කිරීමට අනිශ්චිත වැදගත් වනුයේ.

මහා කාන්තාර හා වර්ෂය මුලුල් ලේ හිමෙන් වැසී ඇති ප්‍රදේශයක් හැරුණ විට ලෝකයේ සමස්ත භූමි භාගයම ඒවායේ පස ආරක්ෂා නොකළහොත්, පස් සේදී යෑමේ තර්ජනයට මුහුණ දෙයි. එහෙත්, පොලොවෙන් ප්‍රයෝජන ගෙන කෙරෙන වගා කටයුතු හා සතුන් ඇති කිරීම වැනි කටයුතු කල හැක්කේ එම ප්‍රදේශ වලට ජලය නොකඩවා ලැබුණහොත් පමණි. පසට නොකඩවා ජලය ලබා දිය යුතු නමුත්, වාරි ජලය හා වර්ෂා ජලය වශයෙන් පොලොවට ලැබෙන ජලයෙන්ම පාංශු බාදනය ද සිදු විය හැක. ලෝකයේ කෘෂිකර්මික භාවිතයට සුදුසු ඉඩම් හෙක්ටයාර් කෝටි 300 ක් (අක්කර කෝටි 650 ක් පමණ) ඇති අතර, එම ඉඩම් වලින් ප්‍රයෝජන ගැනීමට නම්

ඒවායේ පස ආරක්ෂා කිරීම අති වාර්යයෙන්ම කළ යුතුය.

තම ඉඩමේ පස සෝදා ගෙන යෑමෙන් පසේ සාරවත් බව විනාශ වන්නේ නම් ගොවියාට තම ජීවන වෘත්තිය කර ගෙන යනු පිණිස එහි පලදායී වගාවක් කළ නො හැකිය. එක් ගොවියෙකු මුහුණ දෙන මෙම ප්‍රශ්නය මුළු රටකටම වුවද සාධාරණය. පොලව හා එහි නිෂ්පාදනයන් මත යැපෙන ආර්ථිකයක් ඇති අප වැනි රටකට පස් හා ජල සංරක්ෂණයේ වැදගත්කම විධාන ම කැපී පෙනෙන්නේ ඒ නිසාය.

කන්න රටාවක් අනුව වගා කටයුතු සිදු කෙරෙන සියළු රට වල සාමාන්‍යයෙන් ජලය හා පස සංරක්ෂණය කිරීමේ අවශ්‍යතා පැන නගී. ඒ මක්නිසාද යත් කන්න අතර කාලයේදී පස හෝගයක් හෝ කිසිදු වගාවක් හෝ නොමැතිව බාදනයට විවෘතව පවතින හෙයිනි. යම් ස්ථානයක පස සෝදා යෑමේ ස්වභාවය වර්ෂාපතනය හා සුළං හමන ආකාරය හා ප්‍රමාණය, පස මත ඇති වෘක්ෂලතාදිය, පසෙහි ඛනිජ ලවණ හා ව්‍යුහය මෙන්ම ඉඩම් වල බැවුම් ප්‍රමාණය යන සාධක මත රඳා පවතී. පස ආරක්ෂා කරන සියලු ගස් වැල් කපාදමා, පස විවෘත කිරීම ඉඩම කට කළහැකි බලවත්ම අපරාධය වන්නේ ය. ඉඩම් වලට කරන මෙබඳු හානි අපේ රටේ හේන් ගොවිතැන් ක්‍රමය ද ඇතුළුව, තැනින් තැන ගොස් කරන වගා ක්‍රම ඇති රටවල බහුලව දක ගත හැකිය. ලෝකයේ බොහෝ

ප්‍රදේශවල, ඉවක් බවක් නැතිව කෙරෙන කැලෑ විනාශ කිරීම් හා පස සේදී යාමට තුඩු දෙන හෝග වගාවන් මගින් අති විශාල ලෙස පාංශු බාදනය වනු පෙනේ. මේ නිසා මෙම ප්‍රශ්න යට විසඳුම් වන්නේ, නොකඩවා කෙරෙන ගස් හා තණ වැවීම මගින් හා පස සංරක්ෂණයට ආධාර වන හෝග වගාවන් උපයෝගී කෙරෙන පුළුල් පස් හා ජල සංරක්ෂණ ව්‍යාපෘතියකි.

බොහෝ කොට ගොවිහු, සිය ඉඩමේ අනාගතයට වඩා එයින් ඉතා ඉක්මනින් ලැබෙන වාසි පිළිබඳව උනන්දු වීම ස්වාභාවිකයි. එහෙයින් පස විනාශවීම හා එහි සාරවත් බව නැතිවීම ගැන සැලකීම එක් එක් පුද්ගලයාගේ කාර්යභාරයකට වඩා මුළු සමාජයේම කාර්යභාරයක් ලෙස සැලකිය යුතුය. තවද, එක් එක් ගොවියාට පස් හා ජල සංරක්ෂණය පිළිබඳව මනා අවබෝධයක් ඇති කළහොත් එබඳු සංරක්ෂණ ව්‍යාපාරයන් සාමූහිකව ආරම්භ කිරීමට සමාජයටත්, පුද්ගලයන්ටත් හැකියාව ලැබේ. ගොවියාගේ පැත්තෙන් බලන කල, ඔවුන්ට ඇති බරපතලම ප්‍රශ්නය වන්නේ අනාගත අස්ථීරතාවය හා අවදනම් නාවන් නිසා අනාගත ආදායම් වල වර්තමාන අගය ඉතා කුඩා වීමයි.

මෙම කරුණු සලකා බලන කල, සුළු ගොවියන් සංරක්ෂණ කටයුතු සඳහා වැඩි උනන්දුවක් නොදක්වන්නේ මන්දැයි පැහැදිලි වේ. අනෙක් අතට බලන කල, ඉඩම් වල ක්ෂණික ආදායම් වැඩි

කෙරෙන සුදුසු සංරක්ෂණ ගොවි තැන් ක්‍රමයක් ආරම්භ කිරීමේ වගකීම ද, හැකියාව ද ඇත්තේ රාජ්‍ය හෝ පලාත් ආණ්ඩු සභා වලටය. කැලෑ එළි කිරීම තුළින් පාංශු බාදනය ආරම්භ වන හෙයින්, එය වැළැක්වීම සඳහා කෘෂි විද්‍යා ඥයින් මගින් අවශ්‍ය සංරක්ෂණ ක්‍රම අනුව, මිනිසාගේ දීර්ඝකාලීන අවශ්‍යතා පෙරදැරිකොට ගෙන සැලසුම් සකස් කළ යුතුය. එපමණක් නොව මෙවැනි සැලසුම් රටේ පවතින සමාජ හා ආර්ථික වාතාවරණයට ගැලපෙන අයුරින්, ක්‍රමවත්ව ක්‍රියාවට යෙදිය යුතුය.

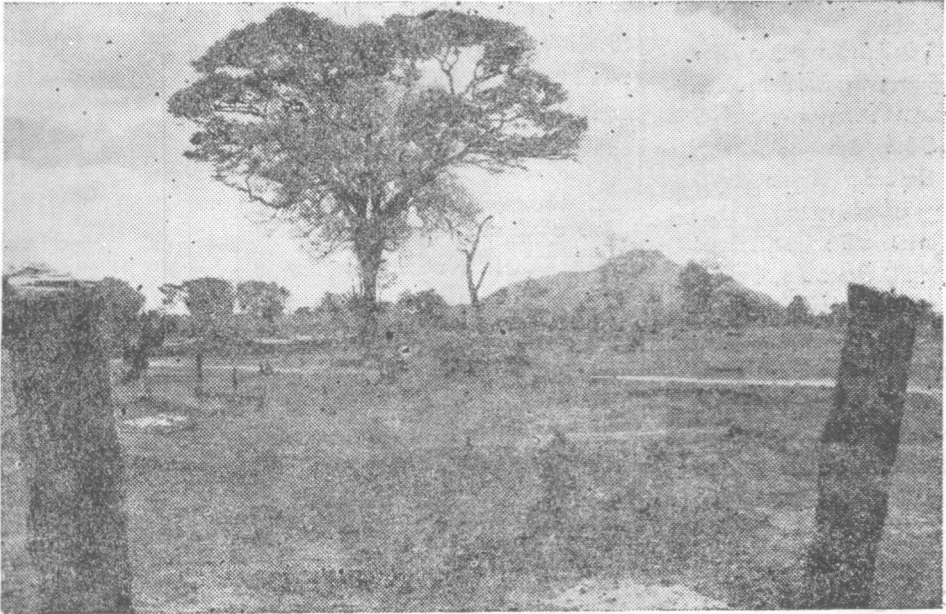
ජලය මගින් විනාශ වන්නේ පැලෑටි වලට අවශ්‍ය පෝෂ්‍යද්‍රව්‍ය ඛණිජ ලවණ, හියුමස් හා මිනිසා විසින් යොදන පොහොර ඇතුළත් පසෙහි ඉතා සාරවත්ම උඩපස් කොටස නිසා මෙම උඩපස් ආරක්ෂා කිරීම අතිශයින් වැදගත්

ය. මෙම උඩපස් සෝදා යෑම තුළින් වැව් හා ජලාශවල ජල ධාරිතාව අඩුවේ. වාරිකාන කෘෂි කර්මයට, පාංශු හා ජල බාදන ප්‍රශ්න වලින් පැන නගින බාධා රැසකි. සමහර ප්‍රදේශවල වාරි මාර්ගික කෘෂිකර්මයට සුදුසු ඉඩම් එමට ඇතත්, අවශ්‍ය තරම් ජලය නොමැති නිසා වගා කළ නොහැකි තත්ත්වයන් උද්ගත වී ඇත. තවත් බරපතල ප්‍රශ්නයක් වන්නේ වාරිමාර්ග පද්ධති වලින් ලබාදෙන ජලයෙන් වගා කටයුතු වලට සත්‍ය ලෙසම ප්‍රයෝජනවත් වන්නේ භාගයකට ආසන්න ප්‍රමාණයක් වීමය. ජලාශ වලදී වාෂ්ප වීම, කාන්දුවීම නැතහොත් වාරිමාර්ග පද්ධතිවලට උරාගැනීම තුළින් මෙම ජල භාතිය සිදු වන අතර, මෙලෙස ජල භාතිය වැළැක්වීම තුළින් වගාවන්ට ජලය සැපයීම වේගවත් හා වඩාත් කාර්ය සක්ෂම කර ගත හැකිය.

සියලු ජලය වාරිකරණය සඳහා සුදුසු නොවේ. ඇල දෙල් වල ගලා ගෙන යන ජලය, උල්පත් ජලය හා වැසි ජලය යන මිලිදිය සැපයුම් මාර්ග වලින් හෝගයනට අවශ්‍ය වාරි ජලය සැපයේ. මිනිස් හා සත්ව වර්ගයාගේ පාරිභෝජනය සඳහා අවශ්‍ය ජලයට තිබිය යුතු පිරිසිදුභාවය තවත් වැඩිය.

පර්යේෂණ හා පුහුණු කිරීමේ නිලධාරී ජයන්ත කෝට්ටගේ විසිනි.

කර්මීකරණය හා නාගරීකරණය වැඩිවත් වත්ම ලේනුණා වර්ගයා සතු ව පවතින පිරිසිදු ජල සම්පත ක්‍රම ක්‍රමයෙන් කැබවී යන තත්ත්වයක් උද්ගත වී ඇත. මනුෂ්‍ය මල ද්‍රව්‍ය සමග ජලය එකතු වන ක්ෂේත්‍ර පිවිත් නිසා සිදුවන ජල අපද්‍රව්‍ය වීම

මෙයට එක් හේතුවකි. කෘෂි කාර්මික පරිසරයක ජලය අපවිත්‍ර වීමට හේතුවන සාධකයක් ලෙස කෘෂිපලිබෝධනාශක භාවිතය දැක්විය හැක. උපදෙස් අකුරටම පිළිපැදීම හා ක්ෂීරපායීන්ට අධික ලෙස විෂ නොවන රසායනික ද්‍රව්‍ය පමණක් යෙදීමද පලිබෝධ නාශක භාවිතයේදී අවශ්‍යයෙන්ම කළ යුතුය.

ජලය මගින් පස විනාශ වීම ජල සම්පත් අනතුරට පත්වීම අතර ඉතා සමීප සම්බන්ධයක් ඇත. පසෙහි ජල ධාරිතාව අඩුවූ විට උල්පත් වලින් ජලය සැපයීම ද අඩුවේ. උල්පත් වලින් ලැබෙන ජලය අඩුවීම තුලින් ගංගා ඇල

දළ හා දිය ඇලි වලින් සැපයෙන ජලය අඩුවූ විට, ජල අපවිත්‍ර වීම තවත් වැඩිවේ. එවැනි අවස්ථාවක ලැබෙන වැසි ජලයෙන්ද සිදු වන්නේ තවදුරටත් පස විනාශ වීමයි. එහෙයින් මෙබඳු විෂම, වක්‍රයක උදව ජලය හා පස සංරක්ෂණය කිරීමේ පොදු හා ක්‍රමවත් වැඩ පිළිවෙලක වැදගත් කම තවදුරටත් තහවුරු කරයි.

මෙම විනාශය තේරුම් ගෙන ලෝකයේ ඇතැම් රටවල අරබා ඇති, පස් හා ජල සංරක්ෂණ ව්‍යාපාර රාශියක් මගින්, ජල සම්පත ස්ථාවර බවට පත් කර, එම රටවල කෘෂිකර්මය ආරක්ෂා කර ගැනීමට උපක්‍රම යොදා ඇත.

පස යෝද්‍ය යැමේ බලවත් තර්ජන යකට මුහුණපා සිටින දූපත් සමූහයක් වූ ජපානය මීට හොඳ නිදසුනකි. වසර දශක ගණනාවක් තිස්සේ ක්‍රමවත්ව අනුගමනය කරන පාංශු සංරක්ෂණ ක්‍රම නො තිබෙන්නට අද වන විට ජපානයේ සැලකිය යුතු අන්දමේ භූමි ප්‍රමාණයක් පැසිපික් මුහුදට ගසාගෙන යන්නට තිබිණ. ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය ද කෘෂිකර්මයේදී පස හා ජල සංරක්ෂණයට ඉතා වැදගත් තැනක් දෙන රටකට තවත් නිදසුනකි. මෙවැනි රටවලින් අප වැනි රටවලට පාංශු හා ජල සංරක්ෂණ ක්ෂේත්‍රයෙහි ගතහැකි අගනා පාඩම් එමටය.